

1. KAPITOLA

Ten rok bylo zase jednou léto, kdy se lidem z horka málem plete rozum. Keliška shrábla poslední chomáč čerstvě posekané trávy, naložila ji na vozík, zapíchla do ní kosu a hrábě a rozjela se – opatrně, aby netrousila – dolů do vsi.

Hoštice měla před sebou jako na dlani.

A kdo ví, jak se to stalo, určitě zase koukala, kde se co děje, nebo jí noha ujela, zkrátka praštila sebou na zem, jen v ní hrklo. Ojka jí vyklouzla z ruky a vozík hurá dolů – zrovna přes Keliščin bolavý kotník.

„Šmarjápanno,“ vyjekla babka, „to sem si zas dala! Já bych se nejrači na to už vyprdla...“

Žebřiňáček se o pár metrů dál sám zastavil. Keliška seděla v trávě, třela si kotník a vlastně se ani tak moc nezlobila.

Ostatně, proč taky? Nikam nepospíchala, sluncem zalitý vrch Sosnovec voněl senem a lesními jahodami a na okřídlené květy rozložitých lip dole ve vsi s monotónním bzučením útočily houfy vůní zpitomělých včel. Vzduch se tetelil, polední vedro sladce otupovalo a odkudsi z dálky bylo z rádia slyšet valčík z Netopýra.

Od zámečku vzhůru návsí k Vacíkouc uličce se nedočkavě řítila červená jawa třístapadesátka a vířila za sebou oblaka šedavého prachu.

Nad řídítky se skláněl Venca Konopník, dvaadvacetiletý pořízek v stříbrné motoristické přilbě, a jel, jako by šlo o život. Jeho půvabná tandemistka Blažena se ho držela kolem pasu jako klíště a občas vyjekla nadšením.

Vyrazili ze vsi, proletěli lánem dozrávajících obilí, hupli na paseku a zamířili kodrcovou lesní cestou na malý kopeček, kterému vévodila vysoká borovice.

„Fofry!“

Venca ještě ani nestačil pořádně zastavit a Blažena už stála pod borovicí a rozesmátá se začínala svlékat. Jediný pohyb zkříženýma rukama, ten zvláštní, půvabný, co tak virtuózně ovládají pouze ženy – bavlněné tričko odletělo stranou a na Vencu vyzývavě zasvítily bílá ňadra s bradavkami jako plody nedozrálých ostružin.

Venca honem vypnul motor, postavil mašinu do stínu a vzápětí už se začali poštuchovat, tahat a přetahovat o náhle přebytečné svršky jako dvě rozpustilá mláďata z přírodopisného filmu.

„Sodoma Gomora!“

Staříčkému faráři Otíkovi, který v nehluboké lesní rokli přímo pod nimi sbíral do košíku bylinky, z toho zrovna lezly oči z důlků. Narazil si bílý kapesník se zauzlovanými rohy pevněji na hlavu a opatrně se plížil vzhůru, blíž k roz dováděné dvojici, která se mu střídavě objevovala a mizela ve vysoké trávě. Sám Old Shatterhand by mu ten výkon mohl závidět.

„No tak, Blážo, hale, dělej, nezdržuj!“

„Tudle!“

„Já fakt nemám čas. Slyšíš, co ti povídám?“

„Kecko, to říkáš furt!“

Jinak už docela nahá Blažena si se smíchem sundala z hlavy Vencovu motoristickou přilbu, roztočila ji za řemínek a odhodila daleko za sebe.

Z rokly se ozvalo slabé heknutí a zvědavý farář, zasažen přilbou do hlavy, klesl v bezvědomí k zemi.

Venca s Blaženou o tom neměli ani tušení. Příjemně přio pilí jeden druhým a hlavně voňavým, žhavým létem, se začali milovat.

Náhle se Venca ještě na okamžik zarazil. Vytáhl z úst žvýkačku a přilepil ji na kmen borovice.

Bylo jich tam už nejmíň padesát.

„A teď rovnováhu, udržovat rovnováhu...“

Nekonečným mořem zlátnoucích klasů plula červená lokálka, jediný, lehce udýchaný vagonek, nesměle kodrcající po hrázích mezi rybníky, plnými vysokého letního nebe.

„Všichni nalevo – honem, ať se nepřevrhнем!“ velela půvabná průvodčí Helenka a cestující, většinou místní, se docela klidně a bez odmlouvání přesunuli na sedadla v levé části vagonu. Zřejmě jim tenhle způsob jízdy připadal docela normální.

Šimon, dvacetiletý hubený mladík v kraťasech a potišťeném tričku, pohlédl poněkud udiveně na Helenku a pak z okna. Vzápětí zbledl a rychle následoval ostatní.

Vláček projížděl po vysokém náspu nad říčkou Volyňkou a nakláněl se opravdu dost nebezpečně.

„Vy tudy jedete prvně, že jo?“ oslovila vyděšeného cestujícího Helenka. „Že vás neznam.“

Šimon polkl a beze slova přikývl.

„Nebojte se,“ usmála se na něj s pochopením průvodčí. „Eště sme se ani jednou nepřevrhli – a že tu jezdím už vod března!“

Nebezpečí pominulo a cestující se v klidu vrátili na svá místa. Na obzoru se objevila plechová střecha železniční zastávky.

„Prosím vás,“ zeptal se nejistě Šimon, „to už jsou Hoštice?“

Helenka přikývla. „Jo, jenže nezastavujem.“ Otočila se k cestujícím, kteří se pomalu začínali shromažďovat u dveří. „Nevystupovat, nezastavujem, máme zpoždění!“ volala. „Jede se furt – vystoupíte si až ve Volyni.“

Cestující se, k Šimonově údivu, bez odmlouvání vrátili na svá místa.

„Co v Hošticích?“ zeptala se ho zvědavě Helenka. „Kupovat mlejn?“

„Mlejn?“ nechápal Šimon.

Helenka ukázala na druhou stranu k řece. V dálce bylo vidět velké bílé stavení.

„No, přece támleten... Ten prej už chtěl i Kája Gott. Jenže v něm straší.“

„Straší?“

„No fakt! Velkej černej pes a mrtvej kostelník... Tady už na něj bylo lidí.“ Helenka se vyklonila z okna vláčku a zamávala na Kelišku a na dědu Zvonička čekající na zastávce: „Nezastavujem, máme zpoždění!“

„Ale já potřebuju do Hoštic,“ pokusil se namítnout Šimon.

„Si vyskočte,“ poradila mu koketně půvabná průvodčí. „Trochu vám přibrzdím – nebo se snad bojíte?“

Zapískala na píšťalku jakýsi signál a vláček prudce přibrzdil. Tak prudce, že Helenka padla Šimonovi rovnou do náruče.

Hezky se na sebe usmáli.

„Ježišmarjá, Helenko, zastav to, musím k doktorovi, mám zlámanou nohu, se podívej!“ volala zoufale Keliška a metelila si to jako srnka podél vláčku. „Nemůžu udělat ani krok.“

Helenka vykoukla z okénka. „Nejde to, teta,“ řekla. „Máme fakt zpoždění!“

Vláček opravdu nezastavil. Z otevřených dveří vypadl nejdříve bágl a za ním vyskočil Šimon. Ani si moc nenatloukl.

„Čert tě vem, mūro!“ hrozila za lokálkou mizející mezi klasy Keliška. Vztekla nakopla kámen – ani si neuvědomila, že zrovna tou bolavou nohou – a ještě si ulevila: „Já už bych se na to nejrači vyprdla!“

Po silnici k železničnímu přejezdu zvolna sjížděla pivovarská avie. Keliška se k ní okamžitě vrhla. „Počkejte, počkejte!“ křičela a s rukama nad hlavou mávala kabelkou a holí.

„Co je, teta?“ zubil se z okénka závozník Eda.

„Svezeš mě do Volyně, k doktorovi, mám nadvakrát zlámanou nohu a čtyři žebra naražené,“ bědovala babka a už šplhala jako verka do nákladáku. „Dam vám na pivo, chlapani, nebojte!“

Šimon oprášil kalhoty, zdvihl bágel a rozhlédl se kolem.

Na betonové rampě před zastávkou seděl děda Zvoníček, bělovlasý stařík v plátěném mlynářském oblečku. Vytáhl z pusy starobyrou fajfku s porcelánovou hlavičkou a přátelsky na něj zamrkal.

„Skáčeš špatně, víc po směru musíš,“ řekl. „Takhle!“ A předvedl bravurní salto, za které by se nestyděl ani artista Berousek.

Šimonovi údivem málem spadla čelist.

„Ale líbil si se jí,“ pokračoval děda. „Jinak by nepřibrzdila. Tady lidi vyskakují v plnej rychlosti – jenže ty už to umíš.“ Zabrejlil na Šimona a dloubl ho do prsou troubelí porculánky. „Nejsi ty Sobotka na muj mlejn?“ zeptal se s nadějí v hlase a ukázal přes louku na stavení u řeky. „Ten je, co?... A nechci za něj moc.“

„Když já už jsem si koupil stan,“ plácl zmateně Šimon.

„Tak ty nejsi Sobotka z Prahy, sakrapes?!“

Šimon zavrtěl hlavou. „Ta průvodčí ale říkala, že prej tam straší, v tom mlejně.“

„Prdlajs straší!“ Zvoníček zbrunátněl. „Bydlím tu už tři sta let a eště sem žádný strašidlo neviděl.“

Zadupal vztekle krátkýma nožičkama, otočil se k Šimonovi zády a rozplynul se mu před očima jako dědeček z pohádky.